

ret, men som vedblivende ville have bevaret sin danske indfødsret, såfremt denne lov havde været gældende tidligere, generhverver indfødsret ved overfor overøvrigheden (i København magistraten) eller anden af indenrigsministeren bestemt myndighed at afgive skriftlig erklæring herom. Sådant erklæring kan dog ikke gyldigt afgives efter den 31. december 1955.

For kvinde, der fylder 22 år inden den 1. januar 1954, og som ved opnåelsen af den nævnte alder er eller har været gift, indtræder tab af indfødsret i henhold til § 8, stk. 1, først med udgangen af året 1953.

Bestemmelserne i §§ 3 og 4 og i nærværende paragrafs stk. 3 finder ikke anvendelse på personer, der omfattes af lov nr. 379 af 12. juli 1946, således som denne er ændret ved lov nr. 528 af 22. december 1947, jfr. lov nr. 518 af 22. december 1948, og som ikke ved særlig lov har opnået adgang til at erhverve eller bevare indfødsret uanset bestemmelserne i loven af 12. juli 1946. Det samme gælder den, der ville have været omfattet af disse love, såfremt han havde været danskfødt og havde bevaret bopæl her i riget.

Flytter nogen, der er blevet statsborger i et andet land, men som i henhold til § 5, 2. pkt., i lov nr. 123 af 18. april 1925 har bevaret dansk indfødsret, ud af riget, medfører dette ikke fortabelse af indfødsretten, medmindre vedkommende vedblivende har statsborgerret i et andet land og ville miste eller have mistet indfødsretten efter reglerne i nærværende lovs § 7, hvis de havde været gældende tidligere.

Løvrigt kommer bestemmelserne i denne lov til anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder erhvervelse eller fortabelse af indfødsret, ligger efter lovens ikrafttræden.

§ 14.

Denne lov, der træder i stedet for lov nr. 123 af 18. april 1925 om erhvervelse og fortabelse af indfødsret, gælder for alle dele af den danske stat.

§ 15.

Denne lov træder i kraft den 1. januar 1951.

Elmquist.

Henry Hansen.